

Copyright © 2011 STELIAN ȚURLEA
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2019 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce
fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: redactia@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ȚURLEA, STELIAN

Te voi răpi la noapte! / Stelian Țurlea. - București : Crime Scene Press,
2019
ISBN 978-606-8959-30-6

821.135.1

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectură: MANUELA ARION
Tehnoredactor: CORINA MÎȚĂ
Bun de tipar: martie 2019
Tipărit în România, ART PRINT

Carte apărută cu sprijinul *Fundației Premiile Flacăra*

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără
acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește
conform Legii dreptului de autor.

Faptele și personajele din paginile care urmează pot fi
întâlnite numai pe tărâmul ficțiunii. Orice încercare de a le
descoperi în realitate este riscantă și neavenită.

STELIAN ȚURLEA

TE VOI RĂPI LA NOAPTE!

**CRIME
SCENE
PRESS**
2019

CUPRINS

<i>Prolog</i>	7
1. Ileana	12
2. Antonia	34
3. Pablo.....	42
4. Nina	51
5. Lila	59
6. Matei	79
7. Oscar	85
8. Carlos	96
9. Xavier	103
10. Ilona	109
11. Sonia.....	127
12. Manolo.....	138
13. Vladone	147
14. Ileana	151

1. ILEANA

Când mi l-a prezentat soră-mea Ilona pe Meme Florescu, am fost convinsă că a dat peste un fante care-o s-o facă nefericită. Exact ca în ilustratele interbelice, doar că n-avea uns cu briantină părul bogat și negru. Falnic, cât un brad, bine legat, impunător. Eram convinsă că se aștepta ca toate femeile să leșine de plăcere la fiecare zâmbet al lui, de parcă ar fi fost Cary Grant, și zâmbetele se înșirau ca pe ață. Nu mi-a fost greu să aflu că intrase de mult în gura lumii ca o poamă rară, se spunea că avusese toate femeile posibile, fără să iubească vreuna. Îl iubeau în schimb ele, pentru că era chipeș, frumos, athletic, burlac, bogat, prototipul ginerelui așteptat de toate mamele. Și incredibil de impudic. Toate sperau să pună mâna pe el pentru totdeauna ori măcar să-l ducă la cununie o vreme, cât să-i pape banii, dar niciuna n-a reușit mai mult decât să i se vâre-n pat. Niciuna însă nu-i purta pică, el nu promisese nimic, se aruncaseră singure în brațele lui, dar nu-mi vine să cred să fi rămas vreuna care să nu-și închipuie cum i-ar scoate ochii cu gheruțele, zâmbind și cu mare drag, dacă ar fi avut prilejul. Avea el grijă să nu se ivească prilejul ăsta.

Nimeni nu știa de unde apăruse, ce făcuse în tinerețe, unde și ce studiase, dacă studiase, și la chestia

asta cu studiile toți o lăsau mai moale, în vremurile de-acum mereu mai mulți sunt convinși că diplomele te-ncurcă și reușita-n viață ține de alte priceperi. Era clar că Meme Florescu le avusese, iarăși nimeni nu știa de unde începuse, dar acum avea câteva firme ale lui, în alte câteva era acționar cu participare majoritară, îl curtau mai multe partide ca să-l mulgă de bani, amenințându-l, mai voalat, mai direct, c-o să-l calce fiscul pân-o să rămână lefter dacă nu trece de partea cuiva, ca orice afacerist cu scaun la cap. Meme Florescu n-o făcuse și încă rezista. Se învârtea în aceleași cercuri parcă dintotdeauna, nu se întreba nimeni când apăruse prima oară sau cine îl adusese. Oricum se obișnuiseră toți să nu fie sindrofie la care Meme să nu apară măcar în trecere, câteva clipe, cât să sărute niște obrăjori pudrați și parfumați sau să strângă zdravăn niște mâini. Rareori rămânea mai mult, se știa că e prea prins cu treburi, chiar dacă nimeni nu înțelegea care-s treburile alea, nimeni nu putea spune că-i cunoaște programul, ce face sau dacă e dator cuiva. Nici măcar Ilona, care ajunsese surprinzător de repede omul lui de încredere. Soră-mea Ilona, în calitatea ei de consilier juridic, îi devenise mână dreaptă, adică la un moment dat aveau să i se spargă toate oalele-n cap. Ori era nebună de legat, ceea ce înclinam să cred din adolescență, ori avea un as în mânecă cu care putea deveni periculoasă. Și de asta o credeam în stare.

Bărbatul mi-a zâmbit într-un fel special, care trebuia să mă facă să mă simt singura ființă omenească de pe pământ. Am înțeles pe loc de ce erau moarte femeile după el. Apoi m-a străpuns cu privirea, vrând să-mi transmită ceva, convins că reușește, iar eu trebuie să fiu capabilă să descifrez,

dar în clipa aceea n-am priceput decât că abia aşteaptă să mi-o tragă şi numai prezenţa soră-mii îl opreşte să se dezlănţuie. Aveam şi eu o fixă. Încă o mai am. Abia m-am abţinut să nu-i zic ceva şi cred că se vedea în ochii mei ca un vierme libidinos. Pe loc, totul mi s-a părut demn de milă: numele lui, chipul, manierele de frizer, statura falnică, deşi era îmbrăcat cu o cămaşă cadrilată de firmă atârând pe deasupra pantalonilor, fără cravată, cum se purta, pe care o înlocuise cu un fel de eşarfă legată neglijent, mai degrabă un fular de mătase strident colorată, n-ai fi zis că era patron de succes, ci un fante de bani gata întârziat, pe deasupra mai avea şi o havană falică între dinţi, niciodată aprinsă, semnul suprem de aroganţă macho. Ce înseamnă experienţa tristă!

A făcut tot posibilul să rămână câteva clipe singur cu mine, cerându-i Ilonei să-i redacteze un act, eram atât de convinsă că-i un pretext, încât nici n-am prea fost atentă că-mi spunea că vrea să mă roage ceva între patru ochi, nu mi-era gândul decât la libidinoşenia lui. M-am îndepărtat cu răceală de biroul la care stătusem şi-mi aruncam privirea pe fereastră, într-o curte interioară plină de gipurile boşilor din clădire, nu l-am simţit când s-a apropiat şi mi-a pus mâna pe umăr, m-am scuturat surprinzându-l cu bruşcheţea mea, s-o fi aşteptat să cad în fund doar că se uită la mine. Încă nu înţelesese că nu mă dăduse pe spate. Până să mai zică ceva, a intrat Ilona. Aproape c-o bănuiam şi pe ea că s-a-ntors atât de repede convinsă c-o să ne prindă îmbrăţişându-ne, devenisem brusc paranoică, dar chiar n-avea cum să redacteze actul ăla în câteva clipe, doar dacă nu era totul făcut dinainte şi atunci nu mai înţelegeam nimic, însemna că este şi ea complice. La ce anume, încă nu-mi dădeam seama.

Dar Meme Florescu a găsit până la urmă o cale să rămână singur cu mine chiar în acea zi şi nu mi-au trebuit mai mult de cinci minute să înţeleg că nu-l interesa persoana mea decât în măsura în care îi puteam fi de ajutor. Şi era convins că îi puteam fi de ajutor ca nimeni altcineva!

Să n-o mai lungesc: sora lui dispăruse în Spania, nu mi-era clar de ce se dusesese acolo, poate să-şi caute de lucru, deşi avea cam tot ce-i trebuia şi aici, în România. Nu mai dăduse niciun semn de mulţişor şi toate încercările lui Meme Florescu de-a o găsi se loviseră de un zid. Începuse să se teamă de ce era mai rău, a vorbit cu un consul de la Castellon care-i fusese coleg de şcoală, dar şi acela ridicase din umeri, bănuiesc că n-avea niciun chef să se amestece într-o treabă care nu-i mirosea a bine. L-a căutat pe marele profesor de hispanistică Dănuţ Munteanu, cu care împărţise tată-său pe vremuri o iubită, înainte ca omul să ajungă în Spania, la Madrid întâi, apoi în Tenerife, unde i se oferise o catedră unicat şi dobândise prestigiu şi onoruri ca Dan Munteanu Colán, îşi adăugase, potrivit obiceiului spaniol, numele bunicului, mare episcop în Ardeal la vremea Marii Uniri, cine mai ştie astăzi? Lumea habar n-are de oamenii mari ai naţiei. Dar nici măcar Dănuţ Munteanu n-a reuşit să descâlcească itele.

Meme Florescu înţelesese că nu prea are şanse cu autorităţile, aşa că-mi cerea ajutorul. Cu discreţie extremă, nu trebuia să afle nimeni, nici măcar Ilona, ei o să-i spună mai târziu, dacă află acum, pe cât e de exaltată ar insista să meargă şi ea şi sigur ar încurca totul. Ştia că fusesem de mai multe ori în Spania, să fac reportaje pentru Ştirile Pro TV, îi filmasem pe cei care reuşiseră şi pe cei care trăgeau mîta de

coadă, tot sperând să le surădă norocul și amânând la calendele grecești întoarcerea în țară. Nimeni nu m-ar fi bănuțit dacă mă duceam din nou și începeam să pun întrebări în dreapta și-n stânga, cât mai discret și oarecum indiferentă, în vreme ce chiar filmam pentru postul meu de televiziune. Era dispus să-mi asigure cu generozitate toate costurile, ar fi aranjat el cu conducerea televiziunii și n-ar fi transpirat nimic. Era atât de convins de reușita proiectului, încât am știut din prima clipă că orice dubiu din partea mea n-ar fi avut nici măcar o șansă la un milion să-i schimbe planurile.

Ceva îmi șoptea că nu trebuie să accept, dar făcusem deja greșeala să-l ascult până la capăt, fără să-i tai macaroana și omul mi se părea cu adevărat disperat. N-o spunea în niciun fel, din mândrie sau naiba știe de ce, dar, chiar dacă se controla de minune, în privirile lui se deslusea o sperietură grozavă, care nu putea însemna decât că fie știa mai multe decât îmi spunea și păstra amănuntele din teamă, fie ținea cu adevărat la soră-sa, cum se întâmpla cu frații de pe vremuri.

Erau câteva semne care păreau să mă avertizeze că e bine să stau departe. Însă niciodată nu ținusem seamă de semne și de coincidențe, așa că m-am aruncat cu capul înainte, ca și în alte dăți. Habar n-aveam cum se face o anchetă polițienească, dar mi-am închipuit că nu poate fi prea diferită de investigațiile mele jurnalistice. Nici când porneam să lămuresc un subiect pentru Știrile Pro TV nu știam mare lucru. N-aveam niciun plan, dar la fața locului mi se lumina mintea. Fusesem mereu convinsă că viața e mai interesantă când nu plănuiești nimic.

În mai puțin de zece zile eram din nou în Spania.

Și acum mă gândeam dacă nu mă vârașem de bună voie în cel mai mare pocinog. Încă de la început.

Închipuți-vă într-o cameră anostă de hotel oarecare, într-un oraș oarecare dintr-o țară străină în care nu cunoști cu adevărat pe nimeni în afara cameramanului pe care îl târăști peste tot la interviuri și-l obligi să-ți filmeze patru-cinci stand-up-uri la rând, să fii sigură că iese bine, și care în miez de noapte sforăie fără doar și poate la vreo două uși depărtare pe același palier. Frântă după o zi de alergătură, era să adormi în cada cu apă fierbinte. Bâjbâind către patul lat pe care-l pregătiseși dinainte, doar să te arunci și să dormi, să dormi, convinsă că nimic n-o să te tulbure până a doua zi, când urmează s-o iei de la capăt. Parcă un al șaselea simț dă alarma, ceva nu e cum ar trebui!

Nu-i vreme să înțelegi, într-o clipă e lângă tine o prezentă, nu știi dacă te sperii sau intri în alertă, nu mai ții minte unde e întrerupătorul ca să faci lumină, dai să te întorci și cineva îți înhață încheietura mâinii drepte și ți-o apropie de ceafă, începi să te zbați, te lovești de calorifer și de un scrin pe care ții minte că e un telefon și cu mâna stângă apeși în neștire, măhuri, măcar s-o aprinde ceva ca să vezi ce se-ntâmplă, gâfâi și simți gâfâitul celeilalte persoane în ceafă, nu scoți o vorbă, doar te zbați, dărâmi o veioză care se prăbușește și se sparge cu un zgomot greu, răsună ca o împușcătură în liniștea nopții și brusc el sau ea slăbește strânsoarea, dar te și împinge cu violență, te prăbușești pe mochetă, auzi pași, o ușă, simți că leșini de durere și lângă tine o voce îndepărtată spune de mai multe ori alo, alo, alo, înțelegi în cele din urmă că e receptorul telefonului, îl dărâmaseși, bâjbâi să-l aduci neîncrezătoare la ureche și reușești

să spui „Sunt atacată!”. Probabil că leșini, dar înainte să leșini ești convinsă că a fost o ea, vaga urmă de parfum ieftin nu putea însoți un bărbat.

Nu știi cât timp trece, îți revii în aceeași cameră din hotelul oarecare, dar e aprinsă lumina, ești tot îngrămădită pe mochetă, deasupra ta se apleacă recepționarul care repetă de mai multe ori ce s-a întâmplat? ridici din umeri, să chem poliția? întreabă el, nu răspunzi, am chemat poliția, se aude o altă voce. Capul îți este greu, în mod sigur nu te-ai lovit căzând, ci te-a lovit, dar nu mai știi când a făcut-o, durerea din ceafă e cumplită. Și iar cazi într-un hău, de parcă ai adormi, deși ești convinsă că nu e vreme de dormit.

Când m-am trezit a doua oară, cineva mă ridicase de pe mochetă și mă întinsese pe pat. Eram tot în halatul subțire pe care-l port mereu în valiza de voiaj. Primul gând a fost că eram goală sub halat, cum ieșisem din baie, și că precis vreun mitocan se uitase cu jind la țâțele mele când mă ridicaseră de pe jos. Dacă ăsta mi-a fost primul gând însemna că nu fusesem lovită prea zdravăn și puteam să analizez repede situația în care mă aflam, ceea ce am și făcut. O muierușcă aducând mai degrabă a călugăriță, cu trăsături africane și destul de negricioasă îmi lua tensiunea și mormăia în barbă ceva ce nu înțelegeam, nu știu eu prea multă spaniolă, dar părea mai degrabă că vorbește în catalană sau în cine știe ce dialect și nu m-am obosit să-i răspund. Băiatul de la recepție se lipise ca un stâlp la dreapta ușii, cu privirea fixă spre picioarele mele și am fost convinsă că el cel puțin s-a holbat la sânii mei. Iar în partea opusă călugăriței care se dădea infirmieră, sau invers, un

bărbat dolofan în cămașă cu epoleți nota tacticos într-un carnețel ca de reporter, înainte să-și ridice ochii spre mine să-și înceapă interogatoriul. Asta-mi mai trebuia! Voia să știe dacă agresorul fusese singur sau erau mai mulți. Dacă îi văzusem chipul, dacă era un străin sau îl cunoșteam, dacă fusesem urmărită, dacă încuiasem ușa camerei când intrasem în baie, dacă aveam vreo bănuială cum intrase, că ieșitul era simplu, dacă aveam vreo idee de ce mă agresase, dacă îmi lipsea ceva.

Bărbatul acela ori era începător, ori prost, ori îl interesa cât negru sub unghie să rezolve ceva, pentru că își turuia întrebările fără să aștepte răspuns. Ridicam din umeri la orice întrebare. La ultima mi-am aruncat privirea prin cameră. Laptopul micuț cu toate însemnările mele, de care nu mă despart în nicio călătorie, era pe scaunul de speteaza căruia atârna aparatul foto la care țin enorm, valijoara era pe jos, cu capacul ridicat, așa cum o lăsasem, n-avea ce să-mi fure de-acolo, ciorapi, chiloți și bluze de care se găsesc pe toate drumurile. Am rugat-o pe negresă să-mi dea portofelul de pe măsută, erau toate la locul lor, cardurile, legitimația de ziarist, bruma de bani. De ce să mă fi agresat? Și mai ales de ce o ea?

– Sunteți sigură că era femeie? m-a întrebat polițistul.

– Prea mult parfum pentru un bărbat, am insistat eu.

Și-a notat și replica mea genială. Sau asta cred că făcea când scria din nou în carnețel.

– Să nu fi căutat pe altcineva și să fi greșit camera, a mai spus polițistul.

Nu-l puteam contrazice. Dar tare mă mai îndoiam. De ce să mă fi lovit dacă doar greșise camera?

I-am reamintit că eram convinsă mie-n sută că era vorba de o femeie, a dat din cap neîncrezător și concesiv, numai că nu spunea: toți vă dați mari, domnișoară, dacă tot ești atât de pricepută, de ce nu faci dumneata ancheta? Mi-ar fi plăcut să mă lase s-o fac. Dar vorbele astea doar mi le închipuiam după cum mă privea, altfel tot ce-am auzit repetând a fost agresoare, hm, agresoare, de mai multe ori, ca și cum ar fi vrut să se convingă.

Eram nerăbdătoare să plece cu toții mai repede, dar au mai stat pe capul meu aproape o oră și, când am rămas în sfârșit singură, m-am detensionat și-am izbucnit în plâns. Mă uram pentru asta, dar nu mă puteam abține. Am hohotit câteva minute bune, până m-am descărcat. Eram nedumerită și furioasă că mi se se întâmplase una ca asta, nici măcar nu învinuiam hotelul, mai stătusem în el, era unul cu reputație bună, nu pricepeam cum de pătrunsese femeia aceea peste mine. Eram convinsă că fusese o femeie, încă mai aveam în nări adierea de parfum fin. Nu înțelegeam ce voise, nici măcar nu eram sigură că nu-mi lipsea nimic, cum îi spusese polițistului, dar n-aveam niciun chef să scotocesc în bagaje. Eram obosită și voiam să dorm și să mă liniștesc, mi se întâmplaseră destule în ziua aia.

Eram de aproape o săptămână în Spania, mă întâlnisem cu consulul de la Castellon, fără să-i spun de misiunea mea secretă, eram convinsă că nu i-ar fi picat bine și ar fi luat venirea mea ca pe o ofensă. Am revăzut mai mulți români stabiliți în Spania sau care doar lucrau acolo și pe care îi cunoscusem în călătoriile mele anterioare. Câțiva apăruseră în reportaje transmise de Pro TV și deveniseră peste noapte celebrități locale, măcar în comunitatea românească,

se umflau în pene și păreau să-mi fie recunoscători că nu-i înghițise anonimatul, ar fi sărit să-mi dea o mână de ajutor oricând. Lor le pusesem primele întrebări, mai degrabă la întâmplare, fără să mă arăt interesată de vreo persoană anume. Știam că e destul să arunc câtorva o întrebare, două și or să și-o transmită între ei și, dacă e să aflu ceva, o să-mi șoptească vreunul într-o zi. Mai știam că lumea lor de emigranți se împărțise radical în două, chiar de la început: erau cei care veniseră să facă un ban muncind, mulți nu reușeau s-o scoată la capăt repede, unii avuseseră noroc de slujbe bune, trăseseră pe brânci, își aduseseră familiile să-i ajute, își făcuseră case și mai niciunul nu mai avea de gând să se întoarcă în România; alții fuseseră mai leneși sau n-avuseseră noroc, împingeau barca pe uscat și de-abia mai reușeau să-și alunge disperarea, dar tot nu se lăsau. Erau și alții, sosiți cu gândul să cerșească, să fure, să escrocheze, să facă bani peste noapte oricum, chiar dând în cap cuiva. Cele două grupuri știau unul de celălalt, dar evitau să se întâlnească, în afara momentelor în care vreun ciorditor din grupul al doilea, în pană de bani, cerea vreunui căpătuit din primul grup o taxă de protecție. N-am avut nicio șansă cu careva din primul grup, dintr-al doilea nu cunoșteam pe nimeni. Mi-am spus că n-o să obțin nimic nici la Sfântu' Așteaptă dacă le vorbesc direct! Îmi trebuia altă cale.

Mi-ar fi plăcut s-o am prin preajmă pe Yvona, să mă vâlcăresc puțin. Nu suntem noi întotdeauna pe aceleași lungimi de undă, dar când dă vreuna de necaz, funcționează de minune plânsul pe umărul celeilalte. Chiar dacă întotdeauna înseamnă că întotdeauna ea vine și plânge pe umărul meu și trebuie s-o consolez,